

Arrest

nr. 203 428 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot weigering van inoverwegingname van een aanvraag tot gezinshereniging wegens het bestaan van een ministerieel terugwijzingsbesluit.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 200 129 van 22 februari 2018 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt door de correctionele rechtbank te Brussel op 16 juni 2010 veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, met uitstel van drie jaar voor wat de twee jaren gevangenisstraf te boven gaat.

1.2. De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid neemt op 27 oktober 2010 een beslissing tot het opleggen van een besluit tot terugwijzing ten aanzien verzoeker. Deze beslissing wordt op 12 augustus 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker dient op 28 januari 2016 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse broer.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 juli 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.3.

1.5. Verzoeker dient op 20 december 2016 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse broer.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 juni 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.5. Deze beslissing, die verzoeker op 20 juni 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Overwegende dat u op 27.10.2010 het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 12.08.2014 aan u betekend werd;

Overwegende dat het ministerieel terugwijzingsbesluit, in tegenstelling tot de teruggedrijving en het bevel om het grondgebied te verlaten, die onmiddellijke maatregelen zijn, een veiligheidsmaatregel is die voor de toekomst de binnenkomst, het verblijf en de vestiging verbiedt, tenzij het besluit opgeschort of ingetrokken is of een termijn van tien jaar verstreken is: dat het feit dat men voor een duur van tien jaar van het Belgisch grondgebied verbannen is een obstakel vormt voor een toelating of machtiging tot een verblijf of tot vestiging door het bestuur; dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012); Aangezien u nog steeds onderworpen bent aan een ministerieel terugwijzingsbesluit dat op 12.08.2014 aan u betekend werd kan uw aanvraag tot gezinshereniging dd. 20.12.2016 niet in aanmerking worden genomen. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken, als onbestaande moet worden beschouwd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang. Hij stelt dat hij *“ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders [mag] dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief Ministerieel Besluit tot terugwijzing staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, verboden is in het Rijk te verblijven en hem dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.”*

2.2. Uit bovenstaande passage blijkt aldus duidelijk dat verweerder van oordeel is dat verzoeker slechts in aanmerking kan komen voor het door hem gevraagde verblijfsrecht indien hij vooreerst een opschorting of intrekking/opheffing van het aan hem betekende ministerieel besluit verkrijgt, quod non in casu. Dit vormt tevens de motivering van de bestreden beslissing.

2.3. De Raad merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing en de exceptie van onontvankelijkheid in wezen handelen over dezelfde kwestie, met name de noodzakelijkheid van een voorafgaandelijke opschorting of intrekking/opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat de wetgeving niet langer voorziet in de mogelijkheid om dergelijks aan te vragen. Dit vereist een onderzoek van het middel.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, dient dan ook te worden verworpen.

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag tot gezinshereniging niet in overweging kan worden genomen omdat verzoeker geen opschorting of intrekking/opheffing van voormeld ministerieel besluit heeft verkregen. Verzoeker wijst op een hiaat in de wetgeving en wijst erop dat deze procedure thans niet langer wettelijk is voorzien.

3.2. In de nota met opmerkingen wordt geen verweer inzake de gegrondheid van de zaak gevoerd. Verweerder beperkt er zich toe te stellen dat verzoeker geen belang bij huidig beroep kan doen gelden (cf. punt 2).

3.3. Het wettelijk kader dat betrekking heeft op verzoekers geval is ingrijpend gewijzigd ten gevolge van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017 (hierna: de wet van 24 februari 2017). Het past te dezen te wijzen op de situatie vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 en op die van erna.

Wettelijk kader vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017

Het onder titel I opgenomen, hoofdstuk VI van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), genaamd *“terugwijzingen en uitzettingen”*, omvatte onder meer volgende bepalingen:

- artikel 20, eerste alinea van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.”

- artikel 26 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”

- artikel 46bis van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 1 De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of intrekking/opheffing van het betrokken besluit.

§ 2 Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.”

Het is op grond van deze wetsbepalingen dat de Raad van State oordeelde dat een vreemdeling, die onder een geldend ministerieel besluit staat, geen verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, waarbij dit rechtscollege wees op de mogelijkheid om een aanvraag tot opschorting of intrekking/opheffing van het ministerieel besluit in te dienen (RvS 9 maart 2012, nr. 218.401, RvS 4 december 2012, nr. 221.633, RvS, nr. 222.654 van 27 februari 2013).

Wettelijk kader na de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017

Het hierboven weergegeven wettelijk kader werd door de wet van 24 februari 2017 gewijzigd, waarbij er niet langer sprake is van terugwijzings- en uitzettingsbesluiten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is de enige maatregel tot verwijdering die kan worden getroffen ten aanzien van een vreemdeling, wat zijn status ook moge zijn. Voortaan zal een vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren naargelang het geval. Een vreemdeling kan dus niet langer het voorwerp uitmaken van een koninklijk besluit tot uitzetting, dan wel ministerieel besluit tot terugwijzing (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, 54/2215, 7*).

De hierboven weergegeven artikelen 20, 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet werden bij voormelde wetswijziging vervangen in een totaal andere lezing.

Inzake de familieleden van burgers van de Unie, zoals in het thans voorliggende geval, werd voorzien in nieuwe bepalingen om deze personen gedurende een bepaalde periode de toegang en het verblijf op het Belgisch grondgebied te ontzeggen, met name;

- artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

- artikel 44decies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking/opheffing van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2. De aanvraag voor de schorsing of intrekking/opheffing van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid. De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

§ 3. Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen. Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking/opheffing van het inreisverbod.

§ 4. Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking/opheffing van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk.”

3.4. Het blijkt duidelijk dat niet zonder meer kan worden voorgehouden dat verzoeker sedert de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 alsnog over een wettelijke mogelijkheid beschikt om een opschorting of intrekking/opheffing van het ten aanzien van hem getroffen ministerieel besluit te verkrijgen. De oude artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet, die in deze mogelijkheid voorzagen, zijn immers niet langer van kracht. Hierbij dient de Raad op te merken dat geen overgangsmaatregelen werden opgenomen in de wet van 24 februari 2017, zodat niet is voorzien dat de oude wetsbepalingen die handelen omtrent de ministeriële besluiten van terugwijzing alsnog van toepassing zijn op ministeriële besluiten die thans nog in het rechtsverkeer aanwezig zijn en waarvan de geldingsduur nog niet is verstreken. Evenmin wordt in de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 dienaangaande enige verduidelijking verschaft. Hierbij wijst de Raad er nog op dat in de parlementaire voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017, de enige verwijzing naar ministeriële besluiten is terug te vinden in de memorie van toelichting inzake het nieuwe artikel 27 van de Vreemdelingenwet – dat handelt omtrent de mogelijkheid tot een gedwongen terugleiding naar de

grens indien de betrokken vreemdeling geen gevolg geeft aan de maatregel tot verwijdering – waarbij het volgende wordt gesteld: *“Het brede begrip “maatregel tot verwijdering” wordt gebruikt om ook de besluiten tot terugwijzing en tot uitzetting te dekken die vóór de inwerkingtreding van de in dit ontwerp voorgestelde regels werden genomen. Het doel is hier de rechtszekerheid te vrijwaren en te vermijden dat situaties ontkomen aan de toepassing van artikel 27 om wetgevingstechnische redenen”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, 54/2215, p. 31).

3.5. Nergens wordt evenwel voorzien op welke wijze de rechtszekerheid kan worden gevrijwaard voor wat betreft de procedure tot opschorting of intrekking/opheffing van de nog geldende ministeriële besluiten. Aldus kan noch uit de wettelijke bepalingen zelf noch uit de voorbereidende werken dienaangaande worden afgeleid wat de wil is van de wetgever inzake de mogelijkheid van opschorting of intrekking/opheffing van ministeriële besluiten die werden afgeleverd vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 en waarvan de geldingsduur nog verder loopt na de inwerkingtreding van voormelde wet. In de mate dat verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar de opschortings-/opheffingsmogelijkheid voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, ziet de Raad de relevantie van de verwijzing naar deze wetsbepaling niet in. Verzoeker is niet onderhevig aan een inreisverbod, opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zodat hij ook geen beroep kan doen op de opschortings-/opheffingsprocedure hiervan. In deze kan de Raad nog verwijzen naar de parlementaire voorbereidingen van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waaruit blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft aangegeven dat bepalingen inzake een inreisverbod, afgeleverd op grond van het bij voormelde wet ingevoegde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, geenszins betrekking hebben op de procedure van de ministeriële besluiten tot terugwijzing (Parl.St. Kamer, 2011-2012, 53/1825, p. 7). Hierbij past het bovendien ook nog te verwijzen naar het proces-verbaal van de terechtzitting van 25 januari 2017, waarin het volgende wordt vermeld: *“De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij thans geen mogelijkheid meer heeft om een opheffing of schorsing van het aan haar betekende ministerieel besluit te vragen. Verwerende partij stelt dat dit een gevolg is van de wetswijziging dienaangaande en stelt enkel te kunnen handelen binnen het voorliggende wettelijke kader”*.

3.6. Niettegenstaande dat nergens in de wettelijke bepalingen kan worden teruggevonden dat verzoeker, ten aanzien van wie voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 een ministerieel besluit tot terugwijzing werd getroffen en betekend en waarvan de geldingsduur op heden nog niet is verstreken, nog een opschorting of intrekking/opheffing van dit ministerieel besluit kan verkrijgen, heeft verweerder in de bestreden beslissing aangegeven dat *“dat de wetgever uitdrukkelijk voorzien heeft dat het besluit moest worden opgeschort of ingetrokken opdat de verbodsmaatregel ophoudt van kracht te zijn en dat, zolang deze maatregel niet opgeheven is, het bestuur het verblijf of de vestiging niet kan toekennen (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012)”*. De Raad benadrukt andermaal dat verweerder ter terechtzitting van 25 januari 2018 zelf heeft aangegeven dat niet langer een wettelijk kader is voorzien waarin de opschorting of intrekking/opheffing kan worden verkregen. Aldus verwijst verweerder in de bestreden beslissing naar de noodzaak van een voorafgaandelijke opschorting of intrekking/opheffing van het ministerieel besluit, waarvan hij ter terechtzitting zelf aangeeft dat verzoeker hiertoe geen bij wet voorziene mogelijkheid meer heeft.

3.7. In het licht van voorgaande overwegingen, komt het de Raad aldus voor dat verzoeker terecht stelt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een mogelijkheid tot opschorting of intrekking/opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing, waaraan hij thans nog onderhevig is, die op heden evenwel niet langer bij wet lijkt te zijn voorzien. Het huidig wetgevend kader impliceert dat een vreemdeling – ten aanzien van wie voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 omwille van redenen van openbare orde een ministerieel besluit tot terugwijzing werd getroffen en betekend en waarvan de geldingsduur sedert de inwerkingtreding van voormelde wet nog niet is verstreken – niet langer de mogelijkheid heeft om een verzoek tot opschorting of intrekking/opheffing van zijn ministerieel besluit te in te dienen en te verkrijgen, teneinde hem in staat te stellen zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen gelden. Hierbij dient te worden vastgesteld dat dergelijke mogelijkheid – met name door de invoering van het artikel 44decies van de Vreemdelingenwet door de wet van 24 februari 2017 – wel openstaat voor een vreemdeling die omwille van redenen van openbare orde naast een bevel om het grondgebied te verlaten tevens een inreisverbod betekend krijgt, wat inhoudt dat de betrokken vreemdeling net zoals een vreemdeling die onderhevig is aan een ministerieel besluit tot terugwijzing, het Rijk niet meer mag betreden of er niet meer mag vertoeven gedurende de duur van het inreisverbod dat langer dan vijf jaar en dus desgevallend ook tien jaar kan bedragen (cf. artikel 44nonies, tweede lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1,§1, 8° van de Vreemdelingenwet).

Laatstgenoemde vreemdeling beschikt aldus wel over een bij wet voorziene mogelijkheid tot opschorting of intrekking/opheffing van dergelijk inreisverbod teneinde zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen gelden.

3.8 In zoverre het de bedoeling van de wetgever zou zijn geweest om het gebrek aan een opschortings- of intrekking/opheffingsmogelijkheid op te vangen door de ministeriële besluiten tot terugwijzing, die voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 werden getroffen en betekend aan familieleden van burgers van de Unie, van rechtswege gelijk te schakelen met de door de wet van 24 februari 2017 in het leven geroepen inreisverboden voor familieleden van burgers van de Unie, zoals voorzien in artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet, en waarvan overeenkomstig artikel 44decies van de Vreemdelingenwet – in gelijkaardige situaties als voorzien in het oude artikel 46bis van de Vreemdelingenwet – de opschorting of intrekking/opheffing kan worden gevraagd door de betrokken vreemdeling teneinde hem toe te laten zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen gelden, kan de Raad enkel vaststellen dat dergelijke bedoeling van de wetgever geenszins duidelijk kan worden afgeleid uit de wettelijke bepalingen, noch uit de voorbereidende werken dienaangaande, waaruit integendeel – zoals in punt 3.4. reeds werd gesteld – veeleer blijkt dat de wetgever de intentie heeft de nog in het rechtsverkeer aanwezige ministeriële besluiten tot terugwijzing te handhaven.

3.9. Hierbij dringt zich dan de vraag op in welke mate sprake is van een discriminatie tussen twee vergelijkbare situaties van enerzijds een vreemdeling ten aanzien van wie omwille van redenen van openbare orde een ministerieel besluit tot terugwijzing werd getroffen en betekend, voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 en die sedert de inwerkingtreding van voormelde wet niet langer in de mogelijkheid lijkt een verzoek tot opschorting of intrekking/opheffing van zijn ministerieel besluit tot terugwijzing in te dienen teneinde zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen gelden en anderzijds een vreemdeling die omwille van redenen van openbare orde, sinds de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017, een inreisverbod kreeg betekend en die wel over de mogelijkheid beschikt een opschorting of intrekking/opheffing van het inreisverbod te verkrijgen teneinde zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen gelden. Teneinde voormelde vraag te zien beantwoord, komt het passend voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

3.10. Dit alles werd op de terechtzitting van 22 maart 2018 onderworpen aan een tegensprekelijk debat. Verzoeker stelde in deze geen bezwaar te hebben tegen de prejudiciële vraagstelling aan het Grondwettelijk Hof. Verweerder acht dergelijke vraagstelling om de volgende redenen niet noodzakelijk: in de praktijk worden nog verzoeken tot schorsing en opheffing behandeld tegen ministeriële besluiten tot terugwijzing, waarvan voorbeelden worden overgemaakt (1); er is nooit een reglementaire tekst uitgewerkt inzake een procedure voor dergelijke verzoeken, zodat ook niet kan worden gesteld dat deze thans is verdwenen (2); de artikelen 3 en 7 van de Vreemdelingenwet verwijzen op heden nog steeds naar de ministeriële besluiten, wat bevestigt dat er, ook sedert de wet van 24 februari 2017, met dergelijke besluiten nog rekening wordt gehouden (3).

3.11. Dit betoog kan de Raad er evenwel niet toe brengen alsnog af te zien van het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk hof. Wat betreft verweerders eerste argument, wijst de Raad erop dat uit het enkele gegeven dat verweerder in bepaalde gevallen alsnog een schorsings- en intrekking/opheffingsverzoek heeft behandeld, hooguit kan worden afgeleid dat verweerder een dergelijke praktijk hanteert. Dergelijke administratieve praktijk berust evenwel volledig op de goodwill van verweerder om een dergelijk verzoek te behandelen en kan derhalve een gebrek aan een wettelijke regeling niet remediëren. De Raad wijst er in dit verband nog op dat verweerder eerder het standpunt gehuldigd heeft, *“verwerende partij erkent dat de verzoekende partij thans geen mogelijkheid meer heeft om een opheffing of schorsing van het aan haar betekende ministerieel besluit te vragen Verwerende partij stelt dat dit een gevolg is van de wetswijziging dienaangaande en stelt enkel te kunnen handelen binnen het voorliggende wettelijke kader”*. Wat betreft het gegeven dat in bepaalde wetsbepalingen het begrip “ministerieel besluit” voorkomt, kan verweerder bezwaarlijk voorhouden als zou het enkele gebruik van het begrip “ministerieel besluit” in bepalingen aangaande de terugleiding en de verwijdering van vreemdelingen, impliceren dat alsnog een gehele wettelijke regeling inzake de opschorting of intrekking/opheffing van deze ministeriële besluiten bestaat. Deze vermeldingen bevestigen veeleer dat de wetgever de intentie heeft gehad om de nog in het rechtsverkeer aanwezige ministeriële besluiten te handhaven, maar waarbij – zoals reeds in punt 3.4. werd gesteld – de wetgever evenwel geen enkele indicatie heeft gegeven van de wijze waarop de rechtszekerheid kan worden gevrijwaard voor wat betreft de procedure tot opschorting of intrekking/opheffing van deze nog geldende ministeriële besluiten. Ook het betoog van verweerder dat er nooit sprake zou zijn geweest van een reglementaire

tekst inzake de procedure voor de opschortings- of intrekking/opheffingsverzoeken, kan niet overtuigen. De Raad merkt in deze op dat het oude artikel 46bis van de Vreemdelingenwet voorzag in de modaliteiten van deze procedure. Hierin werd immers gesteld dat een familielid van een burger van de Unie slechts ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het ministerieel besluit werd uitgevoerd om een schorsing of intrekking/opheffing ervan kan verzoeken, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden en dit bij de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris. Hierbij werd voorzien dat een besluit inzake voormeld verzoek ten laatste binnen de zes maanden dient te worden getroffen, waarbij de vreemdeling gedurende de behandeling van dit verzoek geen recht op toegang of verblijf tot het Rijk heeft. De modaliteiten van de procedure werden derhalve reeds bij wet voorzien, zodat een reglementair besluit zich in deze niet opdrong. Hoe dan ook, doet het al dan niet voorhanden zijn van een reglementair besluit geen afbreuk aan de vaststelling dat voor de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 wel degelijk was voorzien in een wettelijke grondslag om een opschorting of intrekking/opheffing van een ministerieel besluit tot terugwijzing te verzoeken.

3.12. Gelet op bovenstaande, stelt de Raad volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:

“Is het verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dat een vreemdeling, ten aanzien van wie omwille van redenen van openbare orde een ministerieel besluit tot terugwijzing werd getroffen en betekend, dat sedert de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 nog steeds van kracht is, ten gevolge van de vervanging van het oude artikel 46bis van de Vreemdelingenwet – dat de schorsing en intrekking/opheffing van voormelde ministeriële besluiten regelde – niet langer over een bij wet voorziene mogelijkheid tot opschorting of intrekking/opheffing van dit ministerieel besluit tot terugwijzing beschikt teneinde zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen laten gelden, terwijl een vreemdeling, die omwille van redenen van openbare orde sedert de inwerkingtreding van voormelde wet een inreisverbod betekend krijgt, luidens het nieuwe artikel 44decies van de Vreemdelingenwet wel beschikt over een bij wet voorziene mogelijkheid tot opschorting of intrekking/opheffing van dergelijk inreisverbod teneinde zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen gelden?”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De debatten worden heropend.

Artikel 2

De volgende prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

“Is het verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dat een vreemdeling, ten aanzien van wie omwille van redenen van openbare orde een ministerieel besluit tot terugwijzing werd getroffen en betekend, dat sedert de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 nog steeds van kracht is, ten gevolge van de vervanging van het oude artikel 46bis van de Vreemdelingenwet – dat de schorsing en intrekking/opheffing van voormelde ministeriële besluiten regelde – niet langer over een bij wet voorziene mogelijkheid tot opschorting of intrekking/opheffing van dit ministerieel besluit tot terugwijzing beschikt teneinde zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen laten gelden, terwijl een vreemdeling, die omwille van redenen van openbare orde sedert de inwerkingtreding van voormelde wet een inreisverbod betekend krijgt, luidens het nieuwe artikel 44decies van de Vreemdelingenwet wel beschikt over een bij wet voorziene mogelijkheid tot opschorting of intrekking/opheffing van dergelijk inreisverbod teneinde zijn rechten als familielid van een burger van de Unie te doen gelden?”

Artikel 3

Conform artikel 30 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof zijn de procedure en de termijnen van procedure en verjaring geschorst tot de datum waarop het arrest van het Grondwettelijk Hof ter kennis wordt gebracht van de Raad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA